

Cara Hunterová

Šestý případ inspektora Fawleyho

Více než
1 milion
prodaných
výtisků
série

Vražda není
to nejhorší,
co se může stát.

Vytoužená smrt

HOST

Hope to Die

Copyright © Shinleopard Ltd, 2021

Cover design © Dan Mogford

Cover photos © Nikolina Petolas, Drunaa / Trevillion Images
and by Stockimo and WDG Photo / Shutterstock.com

Translation © Markéta Polochová, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1622-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-1623-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1624-7 (MobiPocket)

*Věnováno Oxford Pride,
bez vás bych to nezvládla*

*A také skutečné Chloe Sargentové,
zcela mimořádné osobě*

V minulých dílech... Fawleyho vyšetřovací tým

Na začátek *Celé pravdy* jsem vložila krátký přehled a charakteristiky jednotlivých členů týmu, abych pomohla čtenářům, kteří se s ním setkávají poprvé, zorientovat se v postavách. Obdržela jsem množství pozitivních reakcí, a proto jsem se rozhodla svůj krok zopakovat. U původních členů jsem některé popisy aktualizovala, a navíc jsem zahrнула nováčky.

JMÉNO	<i>DETEKTIV INSPEKTOR ADAM FAWLEY</i>
VĚK	<i>46</i>
VDANÁ/ ŽENATÝ?	<i>ANO, MANŽELKA ALEX, 44, PŘÁVNIČKA, PRACUJE V OXFORDU</i>
DĚTI?	<i>JEJICH DESETILETÝ SYŇ JAKE SI VZAL PŘED DVĚMA LETY ŽIVOT. OBA RODIČE TO ZNIČILO, DOMNÍVALI SE, ŽE UŽ NIKDY NEBUDOU MOCT MÍT DALŠÍ DÍTĚ. NAVZDORY VŠEM PŘEDPOKLADŮM VŠAK ALEX ZNOVU OTĚHOTNĚLA A NYNÍ MAJÍ KRÁSNOU TŘÍMĚSÍČNÍ DCERKU LILY ROSE.</i>
OSOBNOST	<i>INTROSPEKTIVNÍ, VŠÍMAVÝ, INTELIGENTNÍ, NAVENEK ODOLNÝ, UVNITŘ KŘEHKÝ. JE MU JEDNO, ŽE ALEX VYDĚLÁVÁ VÍC, A KDYŽ SI VEZME VYSOKÉ PODPATKY, JE VYŠŠÍ NEŽ ON. MÁ SKVĚLOU DEDUKCI A HROZNĚ NERAD NĚKOMU PODLĚŽÁ, ABY SE VYPRACOVAL, NA TO HO NEUŽÍJE. JE SOUCITNÝ A FÉROVÝ, ALE MÁ I ŠPATNÉ VLASTNOSTI: DOVEDE BÝT NETRPĚLIVÝ A VZNĚTLIVÝ. VYRŮSTAL NA PONURÉM PŘEDMĚSTÍ SEVERNÍHO LONDÝNA. JE ADOPTOVANÝ, NA COŽ PŘIŠEL ÚPLNOU NÁHODOU — RODIČE SE O TOM PŘED NÍM DODNES NEZMÍNILI.</i> <i>NEsleduje televizní kriminálky (zločinu má dost v pracovní době), poslouchá Oasis, Bacha a roxy music (Alex mu jednou řekla, že vypadá jako Bryan Ferry, na což opáčil: „Kéž by.“). Kdyby choval zvíře, vybral by si kočku (nikdy ale žádnou neměl). Z vín má nejraději Merlot, z jídel španělskou kuchyni (až příliš často se ovšem láduje pizzou). Jeho oblíbená barva — světe, div se — je modrá.</i>

JMÉNO	<i>DETEKTIV SERŽANT CHRIS GISLINGHAM (NEDÁVNO POUVŠIL)</i>
VĚK	<i>43</i>
VDANÁ/ ŽENATÝ?	<i>ANO, MANŽELKA JANET</i>
DĚTI?	<i>BILLY, DVA ROKY</i>
OSOBNOST	<i>VESELÝ, SRDEČNÝ, SLUŠNÝ, PRACANT. ZAPÁLENÝ FANOUŠEK CHELSEA. „V SOUVISLOSTI S GISLINGHAMEM OBVYKLE PADAJÍ VÝRAZY JAKO „SILNÝ“ NEBO „ROBUSTNÍ“, A ZDALEKA NEJEN PROTO, ŽE SE ČÍM DÁL VÍC ZAKULACUJE. KAŽDÁ KRIMINÁLKA POTŘEBUJE ČLOVĚKA, JAKO JE ON. A KDYBYSTE SE TOPILI, PŘÁLI BYSTE SI, ABY ZA ZÁCHRANNÉ LANO TAHAL PŘÁVĚ GISLINGHAM.“</i>

JMÉNO	<i>DETEKTIV SERŽANT GARETH QUINN (OPĚTOVNĚ POUVŠIL NA DETEKTIVA SERŽANTA)</i>
VĚK	<i>36</i>
VDANÁ/ ŽENATÝ?	<i>CELOŽIVOTNÍ HOLKAŘ, POPRVÉ PROŽÍVÁ DLOUHODOBĚJŠÍ VZTAH</i>
DĚTI?	<i>—</i>
OSOBNOST	<i>DOMYŠLIVÝ, AMBICIÓZNÍ, HEZOUN. PRO JEHO POPIS FAWLEY POUŽÍVÁ FORMULACE JAKO „DOKONALE PADNOUCÍ OBLEK A DVOUDENNÍ STRNVIŠTĚ“ NEBO „PO FUNKCI DETEKTIVA SERŽANTA ŠEL JAKO SLEPICE PO FLUSU — NA VTEŘINU NEZAVÁHAL, CHTĚL SE BLÝSKNOUT.“</i>

JMÉNO	<i>DETEKTIV KONSTÁBL ERICA SOMEROVÁ</i>
VĚK	<i>29</i>
VDANÁ/ ŽENATÝ?	<i>NE, ALE NEDÁVNO ZAČALA CHODIT S DETEKTIVEM INSPEKTOREM GILESEM SAUMAREZEM, SLOUŽÍCÍM U HAMPSHIRSKÉ POLICIE</i>
DĚTI?	<i>—</i>
OSOBNOST	<i>JEJÍ PŘÍJMENÍ JE PŘESMYČKOU JMÉNA MORSE — MÁ OSOBNÍ POKLONU NEJVĚŠTÍMU OXFORDSKÉMU DETEKTIVOVÍ VŠECH DOB. V PŘEDCHOZÍM DÍLU ERICE OBJEVILI CYSTY NA VAJEČNÍCÍCH A MUSELA NA VYŠETŘENÍ. NAVÍC SE DOSTALA DO KONFLIKTU S JEDNÍM POLICISTOU, COŽ VEDLO K DISCIPLINÁRNÍMU ŘÍZENÍ PROTI NÍ.</i>

JMÉNO	<i>DETEKTIV KONSTÁBL VERITY EVERETTOVÁ</i>
VĚK	<i>34</i>
VDANÁ/ ŽENATÝ?	<i>NE, ALE MÁ KOCOURA (JMÉNEM HECTOR)</i>
DĚTI?	<i>—</i>
OSOBNOST	<i>V OSOBNÍ ROVINĚ NEKONFLIKTNÍ, V PRÁCI NEKOMPROMISNÍ. SCHÁZÍ JÍ SEBEDŮVĚRA, KTEROU BY VZHLEDEM KE SVÝM SCHOPNOSTEM MĚLA MÍT (ČEHOŽ SI JE FAWLEY VELICE DOBRĚ VĚDOM). „MOŽNĚ VYPADÁ JAKO PĚTÁTŘICETILETÁ SLEČNA MARPLOVÁ, ALE JE TAKY TAK HOUŽEVNATÁ. ANEB JAK VĚDYCKY ŘÍKÁVÁ GISLINGHAM: EV MUSELA BÝT V MINULÉM ŽIVOTĚ BLADHAUND.“</i>

JMÉNO	<i>DETEKTIV KONSTÁBL ANDREW BAXTER</i>
VĚK	<i>39</i>
VDANÁ/ ŽENATÝ?	<i>ANO</i>
DĚTI?	<i>ZATÍM BEZDĚTNÝ</i>
OSOBNOST	<i>NIJAK ANGAŽOVANÝ, ALE SPOLEHLIVÝ. UMÍ TO S POČÍTAČI, PROTO MÁ ČASTO NA STAROSTI TECHNICKOU STRÁNKU VĚCI. „UDĚLANÝ CHLAP V PONĚKUD TĚSNÉM OBLEKU. KOŠILE SE MU MEZI KNOFLÍČKY MÁLINKO ROZEVÍRÁ. PLEŠATÍ A POPADÁ DECH — TAKŽE JE NA NEJLEPŠÍ CESTĚ UHNAT SI VYSOKÝ TLAK.“ VYPADÁ BEZMÁLA NA PĚTÁTŘICET, ALE NEJSPIŠ MU BUDE TAK O PĚT LET MŮJ.</i>

JMÉNO	<i>DETEKTIV KONSTÁBL THOMAS HANSEN</i>
VĚK	<i>25</i>
VDANÁ/ ŽENATÝ?	<i>—</i>
DĚTI?	<i>—</i>
OSOBNOST	<i>NEDÁVNO ROZŠÍŘIL FAWLEYHO TÝM, PO ODCHODU DETEKTIVA KONSTÁBLA ASANTEHO NA ODDĚLENÍ ZÁVAŽNÝCH ZLOČINŮ. DŘÍVE SLOUŽIL V COWLEY. BYSTRÝ, NENÁPADNÝ, VÝKONNÝ.</i>

JMÉNO	<i>DETEKTIV KONSTÁBL CHLOE SARGENTOVÁ</i>
VĚK	<i>24</i>
VDANÁ/ ŽENATÝ?	<i>—</i>
DĚTI?	<i>—</i>
OSOBNOST	<i>DOČASNĚ PŘELOŽENA DO FAWLEYHO TÝMU. PŘEDTÍM PRACOVALA NA OZO (JEDNOTKA OCHRANY ZRANITELNÝCH OSOB). TVRDÁ, ALE LASKAVÁ, CHYTRÁ, PRACANŤKA.</i>

JMÉNO	<i>DETEKTIV KONSTÁBL BRADLEY CARTER</i>
VĚK	<i>23</i>
VDANÁ/ ŽENATÝ?	<i>—</i>
DĚTI?	<i>—</i>
OSOBNOST	<i>DOČASNÁ NÁHRADA ZA DETEKTIVA KONSTÁBLA ERICU SOMEROVOU. ODHODLANÝ VYTĚŽIT Z AKTUÁLNÍ SITUACE MAXIMUM. AMBICIÓZNÍ, AGILNÍ, PŘEHNANĚ SNAŽIVÝ.</i>

Ostatní členové týmu: Alan Challow, Nina Mukerjeeová a Clive Conway z forenzního oddělení, patolog Colin Boddie a Bryan Gow, psycholog se zaměřením na profilování zločinců.

Dnešní noc je k tomu jako stvořená. Bezmračná, měsíc také téměř nesvítí. Ačkoli s jasnou oblohou přicházejí mrazíky — v rádiu hlásili, že by dnes mohly udeřit. Nedělá to poprvé a vyrazil připravený. Batoh pověšený na jednom rameni se mu zarývá do svalů. Povytáhne ho o kousek výš a pokračuje v cestě. Navzdory tmě kráčí jistě: ví, kam míří, celou trasu si prošel před několika dny. Tak či tak je pomalá chůze v noci namáhavá, navíc s vybavením, které nese. To vše vzal předem v úvahu, a vůbec, tahle hra spočívá v trpělivosti. Správný čas, správné místo, správné okolnosti.

Pěšina se klikatí nahoru lesem. Cítí, jak mu půda pod nohama péruje jako matrace. Celé generace slisovaného ztrouchnivělého listí. Sovy houkají jedna přes druhou, povídají si, skryté ve větvích nad jeho hlavou, drobná zvířata se pohybují v podrostu a — nejhlasitěji ze všeho — slyší tlukot vlastního srdce. Když konečně vyjde ven z lesa, zastaví se na hřebeni a zhluboka se nadechne chladného, provlhlého vzduchu, okořeněného dýmem z domu v údolí pod ním. Na míle daleko odtud nic jiného není — jediný důkaz osídlení přináší roztroušená hrstka světél na vzdálených kopcích, zrcadlíci souhvězdí na obloze. Tady nahoře panuje naprosté ticho. Ani vítr nezafouká, jen země se nadechuje.

Krátce si prohlédne oblohu, pak shodí ruksak, dřepne si vedle něj a rozsvítí baterku. Vytáhne stativ a připevní na něj dalekohled s nočním viděním. Jeho vzrušení narůstá.

Adam Fawley
21. října 2018
21:15

„Tak co tomu říkáš? Já vím, že Ben je na kmotra hodně mladý, ale nebýt jeho...“

Naskládám poslední talíře od večere do myčky a narovnáám se. Alex si mě prohlíží z opačné strany kuchyně. Tváří se trochu ustaraně, ačkoli nechápu proč. Přece si nemyslí, že bych odmítl.

„No ovšem — podle mě je to skvělý nápad.“

Na lednici za mými zády visí fotka Bena s Lily. Benovi se v dětské tváři zračí směsice nadšení a paniky, protože ještě nikdy nedržel tak malé miminko a očividně má strach, že to dělá špatně. Právě Ben — náš jedenáctiletý synovec — zavolal sanitku, když Alex začala předčasně rodit a nikdo jiný nebyl doma. Já rozhodně ne. Dokonce jsem ani nevěděl, že se něco děje. Už dvanáct hodin jsem totiž trčel v cele předběžného zadržení na policejní stanici v Newbury a čelil obvinění ze znásilnění a vraždy. Nemám v úmyslu se k tomu vracet — předpokládám, že už o tom beztak víte, a pokud ne, pardon, ale během posledních týdnů jsem se zatraceně snažil onen zážitek vytěsnit. Řekněme to takhle: za to, že tu dnes jsem a můžu ládovat nádobí do myčky, místo abych kálel ve stísněné cele, vděčím dvěma osobám. Jednak své ženě, jednak

Chrisi Gislinghamovi. Gis, kterého ve slovníku najdete pod heslem „spolehlivý“, Gis, který to ještě neví, ale bude si muset nechat vyčistit svatební oblek, protože až bude mít Lily za pár týdnů křtiny, bude stát v kostele vedle Bena jako její druhý kmotr.

Z chůvičky se jako na zavolanou ozve zapraskání. Kromě dechu ke mně dolehne tiché odfrkávání mé dcery, která se právě probouzí. Je to až zázračně veselé dítě — prakticky nepláče, dokonce ani když potřebuje přebalit. V takových chvílích nasadí vykulený výraz, jako by dávala najevo, že takhle by svět rozhodně fungovat neměl. Jinak ale leží v postýlce, usmívá se na mě, kope nožičkami a láme mi srdce. Má fialkově modré oči i tmavě kaštanové vlásky po mamince. Jistě, jako čerstvý otec jsem nutně předpojatý, a přesto, když nám lidé opakují, jak je překrásná, v duchu přitakám: *To máš sakra pravdu, že je. Překrásná, zdravá a — což je ze všeho nejdůležitější — přítomná.* Navzdory všemu, po ztrátě Jacka, když jsme si mysleli, že jsme přišli o svou poslední šanci...

„Půjdu tam,“ řekne Alex. „Nejspíš má jenom hlad.“

Což je mateřský kód pro „stejně bys nebyl nic platný“. Když prochází kolem, lehce se dotkne mé paže. Letmo zachytím její vůni. Šampon a mateřské mléko a kůže, která je cítit po máslových sušenkách. Několik posledních měsíců těhotenství vypadala Alex ztrápeně, jako někdo na pokraji zoufalství. Až v poslední den, kdy se Lily narodila, se něco změnilo. Jako by znovu našla sama sebe. Snad to zapříčinily hormony, snad adrenalin, kdoví. Ani ona to nedokázala vysvětlit. Najednou tu však byla stará dobrá Alex, které se podařilo zjistit, odkud pocházejí důkazy proti mně, a ještě ve chvíli, kdy ji nakládali do sanitky, se ujišťovala, že Gis dostane její vzkaz. Ta stará Alex, kterou jsem vždycky miloval, stará Alex, která se smála, byla spontánní, zastávala se

slabších a dokázala přechytračit snad všechny, koho jsem znal, včetně mě samého. Uvědomil jsem si to až mnohem později, ale toho dne jsem získal víc než jen svou dceru. Do-
stal jsem zpátky i svou ženu.

• • •

PŘEPIS TELEFONÁTU NA TÍŠŇOVOU LINKU

21. října 2018, 21:52:08

Operátor 1: Tísňová linka, kam vás mohu přepojit?

Volající: Na policii, prosím.

Operátor 1: Přepojuji vás.

[vyzváněcí tón]

Operátor 2: Mluvte, volající.

Volající: Jsem ve Wythamu [NESROZUMITELNÉ 00:09] možná má
potíže.

Operátor 2: Promiňte, nezachytil jsem všechno — můžete mi to
zopakovat?

Volající: Jde o ten velký barák na Ock Lane [NESROZUMITELNÉ 00:12]
něco zaslechl.

Operátor 2: Jste na Ock Lane ve Wythamu?

Volající: No, ne tak docela — jde o to [NESROZUMITELNÉ 00:15]
rozhodně tak znělo.

Operátor 2: Ztrácíte se mi, pane...

Volající: Co nevidět mi klekne baterka [NESROZUMITELNÉ 00:17]

Operátor 2: Chcete, aby zasáhla policie — na Ock Lane
ve Wythamu?

Volající: Ano, ano...

[obsazovací tón]

Operátor 2: Haló? Haló?

„Podle Googlu je to tady.“

Strážník Puttergill zatáhne za ruční brzdu a oba vyhlédnou z okýnka. Přestože má dům v názvu „sídlo“, je to obyčejné obytné stavení na statku, ačkoli na druhou stranu nutno uznat, že dost rozlehlé — štěrková příjezdová cesta, ohradníková brána a před otevřenou stodolou zaparkované SUV, potřísněné zaschlým blátem. Působí to tu klidně, odlehle a trochu zchátrale, ostatně jako všechny podobné starší stavby. Rozhodně to nevyvolává dojem místa, kde by se mělo odehrát něco zlého.

„Zopakuj mi, co říkali na ústředí?“

Puttergil se zašklebí. „Nic moc, seržo. Spojení vypadávalo, takže polovinu toho, co ten chlap říkal, vůbec neslyšeli. A když se mu snažili dovolat zpátky, hovor padal rovnou do hlasové schránky.“

„Víme, kdo tady bydlí?“

„Manželé Swannovi. Důchodci. Ani oni neberou telefon. Ale měli by nás očekávat — ze stanice jim na záznamníku nechali vzkaz.“

Seržant Barnetson si ztěžka povzdechne a sáhne na zadní sedadlo pro čepici.

„Tak fajn,“ řekne s rukou na klice. „Jdeme na to, ať to máme za sebou.“

Šourají se po příjezdové cestě, šterk jim křupe pod nohama, od úst jim v chladném vzduchu stoupá pára. Oba cítí, jak se ochlazuje. Ráno bude SUV pokryté jinovatkou.

U vchodu visí nástěnné svítidlo z tepaného železa, na dveřích napodobenina starobylého zvonku, jehož šňůru musíte potáhnout dolů jako splachovadlo. Barnetson se zamračí.

Co je čeká dál? Výstavka debilních mosazných plakét z koňských postrojů?

Oba slyší, jak se drnčení zvonku rozléhá domem, ale navzdory rozsvícenému světlu v okně v prvním poschodí se uvnitř nepohne ani myš. Puttergil začne přeshlapovat z nohy na nohu, aby se zahřál. Barnetson znovu zazvoní a vyčkává. Stále nic. Ustoupí o několik kroků dozadu a podívá se nahoru do patra. Pak mávne na Puttergilla.

„Můžeš to zkusit zezadu? Počkám tady.“

V okolí panuje takové ticho, že po celou dobu slyší, jak kolega obchází dům. Vzdálené bouchání na dveře — „Haló? Je tam někdo?“ —, chvíle ticha. Náhle se ozvou spěšné kroky, Puttergill vyběhne zpoza rohu, a když prudce zastaví, smekne se mu na štěrku noha.

„Myslím, že tam někdo je, seržo — na podlaze — je tam tma, takže toho není moc vidět, ale tipoval bych, že může být raněný...“

Barnetson přiskočí ke dveřím, ale zrovna když zvedá ruku a chystá se na ně znovu zabušit, ozve se cvakání několika západek a dveře se otevřou. Muži na zápraží bude plus minus sedmdesát, trochu se hrbí a má kostnatý, vyzáblý obličej. Na sobě má obnošený propínací svetr, takový ten typ, který vydrží klidně třicet let, když se o něj dobře staráte, což zjevně dělal. Ani on nevypadá jako někdo, komu by se mělo stát něco zlého. Popravdě řečeno, Barnetson zrovna v duchu dochází k závěru, že Puttergil se musel splést: nikdo s raněným na podlaze v kuchyni by přece nevypadal takhle usebraně.

„Přejete si?“

Muž seká samohlásky, jako když práská bičem.

„Jste pan Swann?“

Muž se zamračí.

„Ano...?“

„Seržant Barnetson, strážník Puttergill, policie Thames Valley. Přijali jsme telefonát na tísňovou linku. Volající se domníval, že možná potřebujete pomoc.“

V mužové obličejí se cosi zračí. Popuzení? Překvapení? Krátce odvrátí zrak. Barnetson si uvědomí, že se ani nezeptal, co volající říkal nebo proč nabyli dojmu, že se skutečně něco děje. „Řekl bych,“ pronese muž ztěžka, „že byste měli jít dál.“

Zamíří do domu. Oba policisté si vymění rychlý pohled. Něco se zjevně děje, ale nic hrozného to nebude. A určitě na podlaze neleží žádná mrtvola. Tak o co tady jde? O vloupání? O domácí násilí?

Podlaha v chodbě je z kamenných dlaždic. V polici stojí několikery gumáky, na věšácích visí nepromokavé bundy a tvídové bekovky, na stěnách několik omšelých akvarelů, většinou nakřivo. Někdo nahoře splachuje záchod. Barnetson se krátce otočí na Puttergilla, ten pokrčí rameny a v duchu si poznamená, aby cestou zpátky navrhl zastávku na čaj na benzince u garáží nedaleko obchvatu. V domě není o moc tepleji než venku.

„Tady to je,“ říká Swann a ukazuje někam před sebe. Následují ho za roh, sejdou dva schody a jsou v kuchyni.

O třicet vteřin později Puttergill poslepu doklopýtá k zadním dveřím, vyběhne ven a vyzvrací zbytek oběda na chodník.

• • •

„Takže podle nich to šlo dobře?“

Everettová se snaží zachytit Eričin pohled, ale ta dál klopi oči.

Na oddělení to hučí typickým nemocničním ruchem. Zvučné hlasy zdravotních sester, rozvrzané vozíky, svistot závěsů na kovových tyčích.

„Erico?“

Somerová zvedne zrak a ztěžka se nadechne. „Pokud vím.“

„Ale podchytili to ještě včas, ne? To přece říkali — předtím když...“

Předtím když Somerové oznámili, že má na jednom vaječníku zhoubný nádor. Erica přeje její otázku mlčením a všechny ostatní nechá nevyřčené viset ve vzduchu.

Bezmyšlenkovitě si začne pohrávat s umělohmotnou páskou na zápěstí. Chvějí se jí rty, je vidět, že se ze všech sil snaží nerozplakat.

Ev se natáhne a vezme ji za ruku. „A co máma s tátou? Přišli za tebou?“

Somerová se kousne do rtu a zavrtí hlavou. „Nemůžu je teď vidět. Už tak je to dost zlé...“

Nechá větu vyznít doztracena. Everettová ji chápe — to poslední, co Somerová momentálně potřebuje, je příval rodičovského soucitu, jakkoli dobře míněného. Jenže Somerová má ještě sestru — a přítele. Kde jsou ti?

Somerová se na ni podívá, jako by jí četla myšlenky.

„Kath je ve Washingtonu.“

Nastane ticho. Ve vzduchu zůstal viset Giles.

Giles, který ji miluje, Giles, kterého od sebe Somerová z nějakého důvodu odehnala ještě dřív, než se dozvěděla diagnózu. Ev tomu nerozumí. Nechápala to tehdy a nechápe to ani teď.

Povzdechne si. „Promiň, ale musím se zeptat. Proč nezavoláš Gilesovi? Ani neví, že tady ležíš, nemám pravdu?“

Somerové z očí vytrysknou slzy, ale ani se je nenamáhá otřít.

Ev okamžitě zalituje, že na něj vůbec pomyslela, že ho v duchu politovala — vždyť Eričina situace je horší, mnohem horší.

A nejde jen o tohle — v práci probíhá disciplinární řízení, které sice v danou chvíli pozastavili, ale bohužel jen tak samo nezmizí. A přesto si i Giles zaslouží soucit: ten chudák se musí užírat a přemítat, co udělal špatně.

Everettová sebere odvahu a otevře pusou, chystá se něco říct.

Jenomže právě v tu chvíli jí zapípá mobil.

• • •

Kuchyně se plní. Členové vyšetřovacího týmu v čele s Alanem Challowem se scházejí. Zavolali je do práce a vytrhli od nedělní večere u televize. A nikdo z nich z toho nemá valnou radost.

„*Mindhunter*,“ řekne Challow, ačkoli se ho nikdo neptal. „Zábavné je, že poprvé vidím vraždu podobného ražení provedenou pořádně,“ dodá a kývne hlavou k mrtvole. „Většina televizních tvůrců na to nemá koule.“

Nina Mukerjeeová po něm loupne očima z opačné strany kuchyňského stolu, kde si vybaluje náčiní. „A divíš se jim? Vždyť se na něj podívej.“

Protože oběti nechybí koule, to ne. Muž leží na zádech se zkřivenýma nohama. Stěna za ním je doslova zalitá krví a posetá úlomky kostí i mozkovou tkání. Pod rozpřaženýma rukama se mu rozlévá tmavá kaluž, takže trochu připomíná sněhového anděla smrti.

Od vstupních dveří se ozývají hlasy. Barnettson se ušklíbne. „Kravaťáci,“ ucedí posměšně. „Právě včas.“ Seržantovi sice možná není po chuti, že jim bude pomáhat kriminálka, zato Puttergillovi se očividně ulevilo. Poslední půlhodinu strávil objímáním okenní tabule, lapáním po čerstvém vzduchu a jednoslabičnými odpověďmi.

„Tak co tady máme?“ Gareth Quinn zrovna vchází nízkými dveřmi dovnitř. Barnetson něco neurčitě zabručí. Quinn není jenom kravaták, je to kravaták v podělaném obleku Hugo Boss. Vždycky jako ze škatulky, myslí si o sobě, kdovíjak není chytrý, a nikdy se s ničím moc nemaže. Nikdo nemá právo vypadat v tuto noční hodinu tak svěže, a už vůbec ne na místě činu, jako je tohle. Jenomže Barnetson dobře ví, že Quinnovi vrátili hodnost teprve před několika týdny. Jedná se o jeho první vraždu ve znovuzískané pozici detektiva seržanta, takže není divu, že se na ni tak třese. Detektiv konstábl, který je mu v patách, působí mnohem decentnějším dojmem. Barnetson se s ním ještě nesetkal, takže ho sem museli převelet. Nejspíš jeho první práce v terénu v civilu. *Naprostej zelenáč*, pomyslí si Barnetson. Ačkoli ne tak zelený jako Puttergill, který vypadá, že bude znovu zvracet.

„Tohle je detektiv konstábl Hansen,“ pronese Quinn do pléna. „Nahradil Asanteho.“

Barnetson už si vzpomíná — v létě se o tom na stanici mluvilo, v době, kdy byl Fawley ještě ve vazbě. Šuškal se něco o tom, že Asante proti němu přinesl usvědčující důkaz, a Gislingham s ním od té chvíle odmítal pracovat. Zdá se, že Gis si umí prosadit svou. Na druhou stranu, Asante skončil na oddělení závažných zločinů čili si nejspíš nestěžuje. Navíc Barnetson se stal několikrát svědkem toho, že se Fawley vyjádřil zcela jasně: z jeho strany není s Asantem žádný problém. Takže teď má Fawley dva detektivy seržanty — chlapy — v jednom týmu, což je výzva i v klidných časech, natož když je jedním z nich Gareth Quinn a hodlá se předvést.

Hansen se rozhlédne po místnosti a vymění si krátký pohled s každým, kdo zvedne oči. Barnetson ukáže na tělo. „Doufám, že ses cestou nezastavil pro jídlo s sebou,“ procedí suše.

Hansen se nesměle pousměje. „Takové štěstí jsem neměl.“

„Tak co tady teda máme?“ zeptá se Quinn a popojde blíž k mrtvole.

Challow ho sjede pohledem od hlavy k patě. „Každý způsobilý vyšetřovatel ví, detektive seržante Quinne, že nemá smysl nosit ochranný oblek, pokud si nenasadíte i kapuci.“

Quinn lehce zčervená, uhladí si rukou vlasy a nasadí si ochrannou kápi. Barnettson si všimne, že Hansen má co dělat, aby se neculil. Učí se rychle, kluk jeden, to se musí nechat.

„A abych odpověděl na vaši otázku, máme tady střelu do obličeje ze značné blízkosti. Což ale bystrý chapík jako vy jistě vydedukoval z dosti výmluvné absence hlavy.“

„Víme, kdo to je?“

„V kapsách žádné doklady. Ani peněženka, ani telefon. Na druhou stranu si můžete aspoň odškrtnout vražednou zbraň.“

Na kuchyňském stole leží pistole: prastará střelná zbraň s leštěnou dřevěnou rukojetí. Ale je tu ještě něco. Mukerjeeová sice dosud nezačala přiřazovat čísla k jednotlivým důkazům, ale Quinn nepotřebuje plastovou cedulku, aby mu prozradila, co z toho je důležité. Nůž, který mrtvý muž dál svírá v dlani. A na jeho čepeli je krev.

• • •

Adam Fawley

21. října 2018

22:51

„Stařík se evidentně okamžitě přiznal.“

V pozadí slyším hlasy, jimž dominuje Quinnovo sebevědomé „mám to pod kontrolou“. Mohl jsem zajet na místo činu osobně, ale nechal jsem to na něm. A teď si říkám, jestli

to nebyla chyba. Tak pro začátek: už si ani nevzpomínám, kdy se v Oxfordu naposledy střílelo. Ale nejen to. Quinn mi poslal snímky z místa činu a něco mi na nich nesedí.

Kouknu se na Alex. Počastuju ji pohledem, který dobře zná a který říká: „Do háje, musím běžet a nejspíš tam zůstanu celou noc.“ Tak tímhle pohledem. Ale ona se jen usměje.

„To nic, nedělej si starosti. Je to součást dohody.“

Součástí dohody, pokud se chci letos ucházet o místo šéfinpektora. Probírali jsme to s přestávkami snad celou věčnost. Jenomže nejdřív se stalo to s Jakem, pak zase přišlo miminko, a navíc se na scénu vrátil Parrie a pronásledoval nás, takže nikdy nebyla ta správná chvíle. Až — doufejme — teď. Byla by to obrovská změna. Snad bych se dokonce na čas vrátil zpět do uniformy. Nedostával bych o moc vyšší plat, a i kdybych zůstal na oddělení vražd, mnohem míň bych se podílel na skutečném vyšetřování. Ale po více než dvaceti letech ve službě a ve svém věku se musím hezky rychle rozhodnout, jestli chci zůstat tam, kde jsem, a pokud ne, jestli mám dostatek ambicí — a popravdě řečeno taky energie —, abych se pokusil posunout zase o stupeň výš. Ačkoli jak mi tím svým poněkud nadřazeným tónem ve stylu „dávám ti dobrou radu, synku“ řekl Harrison: „Šéfinpektor je jen přestupní stanice, Adame, nic, kde bys měl zůstat natrvalo.“ A tak se do toho pouštím. Budu se ucházet o místo superintendanta. A to je, věřte mi, velká věc.

Alex mě znovu jemně pohládí po ruce. Ví, na co myslím. „Jak jsem řekla, nic se neděje. Jenom mě pokud možno nezbud', až se vrátíš.“

Přitisknu ji k sobě, políbím do vlasů, cítím, jak v mém objetí roztává. „Pokusím se, slibuju.“

„Sliby chyby,“ zadrmlolí a tiskne své rty na mé.

• • •

Everettovou upozorňovali, že sídlo Gantry nebude snadné najít, to však platilo dřív, než se tu objevila snad polovina policejního sboru Thames Valley a zaparkovala v okolí. Dům je nasvícený, jako kdyby v něm probíhalo noční natáčení, všude blikají modrá světla. Sousedí by si přišli na své. Tedy kdyby tu nějací žili.

Než Ev stačí otevřít dveře, doběhne k ní Quinn.

„Čau seržante,“ řekne Ev s úsměvem.

Quinn přimhouří oči. Vsadil by se, že si z něj Ev utahuje (a taky že jo), ale pokud chce, aby ho ostatní zase začali brát vážně, nesmí se nechat vykolejit.

„Přijelas akorát včas — zrovna se chystám odvézt podezřelého na stanici a sdělit mu obvinění. Fawley tam na mě bude čekat.“

Ev zalétne pohledem ke dvěma policistům, kteří právě pomáhají vysokému starému muži usednout na zadní sedadlo policejního vozu. Na rukou má plastové sáčky.

„Co tu máme?“

„Střelbu. Smrtáka.“

Ev přikývne. Proto ty sáčky.

„Majitel domu uniformám tvrdil, že střílel v sebeobraně.“ Quinn krátce kývne hlavou směrem ke starému muži. „Prohlašuje, že oběť se k nim vloupala a vyhrožovala jim.“

Ev se zakaboní. „Ale ty mu nevěříš?“

Quinn zvedne významně obočí. „Řekněme, že nám bude muset objasnit několik věcí. Pro začátek třeba to, proč nezažádali na tísňovou linku.“

• • •

Somerová se překulí na druhý bok a přitáhne si přikrývku těsněji k tělu. Nikdy moc dobře nespala, natožpak teď a tady.

Rozvrzaná postel, neustálý hluk, nepřilíš hlasitý, ale přeslechnout se nedá, a — zdaleka nejpronikavější — hučení uvnitř vlastní hlavy. Otázky, které, jak ví, jí chtěla položit Ev — otázky, které by jí ona sama kladla, kdyby se situace obrátila. Bude muset na chemoterapii? Rozšířila se rakovina i jinde? Bude moct mít děti? Nejspíš ano, nejspíš ne, těžko říct — přesně v tomhle pořadí. Nic z toho jí ale nepřináší úlevu. Představa chemoterapie ji děsí a vidina, že čistě teoreticky bude někdy v budoucnosti mít dítě, jí momentálně připadá jako špatný vtip.

Ještě víc se zachumlá do deky a snaží se potlačit bolest. Skutečnou i tu při pomýšlení na Gilese. Napsala mu, dopis roztrhala, napsala znovu, ale asi o šest nebo sedm verzí později stejně nebyla schopná odeslat ten ubohý, stručný, těžko srozumitelný vzkaz, který nakonec vypotila. Měla v úmyslu požádat Ev, aby dopis hodila do schránky — přísahala si, že to udělá —, ale nakonec k tomu nějak nedošlo. Všechno proběhlo ve spěchu a Ev se musela bleskově vrátit ke svému hektickému policejnímu životu. Když odcházela, tvářila se rozpačitě, jako by jí Somerová měla závidět. Ale tak to nebylo. Neví, co přesně cítila, ale závist rozhodně ne. Její práce i všechno, co pro ni znamenala, jako by bylo náhle tak vzdálené. Jako by se to odehrálo před dávnými časy. Někdy v minulém životě, kdy ještě byla bystrá, ambiciózní, výkonná a profesionální. Možná že v nějakém paralelním vesmíru to o ní pořád platí. Náhle ji sklíčí představa bezstarostné Ericy bez rakoviny, protože ví, že ji už po zbytek života bude pronásledovat: všechny věci, které by dělala, mohla dělat, měla dělat. Nově nabytá apatie má ovšem jednu nespornou výhodu: disciplinární řízení, které nad ní visí jako Damoklův meč, je náhle bezzubé a vůbec ji neděsí. Jestli ji kvůli tomu od policie Thames Valley vyhodí, tak ať, do hajzlu s tím, bude dělat něco jiného. Co, jak, a hlavně kdy, ale i řada dalších otázek zůstává

nezodpovězená. Nemá sílu se jimi zabývat, a vlastně jsou jí momentálně úplně ukradené.

• • •

Margaret Swannová se nachází v místnosti, kterou nazývá „ateliér“, a společnost jí dělá mladá neuniformovaná policistka. Tato část sídla Gantry bude starší než ostatní — stropy jsou tu nižší, okna menší. Je tu vestavěný krb, klavír a na něm dečka, dekorace ze sušených květů a příliš mnoho nábytku. Všechno dohromady to evokuje trochu omšelou venkovskou hospodu a dojem ještě umocňují mosazné plaketky z koňského postroje nad krbem. Ev na ně nenarazila už dobrých deset let.

Paní Swannová sedí v rohu: drobná hubená žena kost a kůže. Její vlasy mají nepřírozený hnědooranžový odstín. Na boku je má sepnuté sponkou, takže vypadá jako vrásčitá osmiletá holčička. Paže si tiskne k tělu, jako by mrzla, ačkoli v krbu už zase hoří oheň a v místnosti je teplo. *Pravděpodobně utrpěla šok*, napadne Ev. Tělo sice neviděla, ale když se něco takového odehraje u vás doma, ve vaší kuchyni — kristepane. Pro začátek budou muset vyměnit linoleum — skvrna nikdy nepustí.

„Nemám vám něco přinést?“ zeptá se Ev. „Třeba čaj?“

Žena si tiše odfrkne a zavrtí hlavou. Ani nezvedne oči. Policistka si s Ev vymění rychlý pohled, který říká: „Ani já jsem nikam nepokročila.“

Ev popojde blíž a posadí se na pohovku. „Smím vám položit několik otázek, paní Swannová? Víím, že za sebou máte hrůzostrašný zážitek, ale je opravdu důležité, abychom výpovědi svědků získali co nejdříve.“

Žena se na ni podívá. „Kde máte nadřízeného? Nebudu ztrácet čas s nějakou pochůzkařkou.“

„Jsem detektiv konstábl, paní Swannová, žádná pochůz-
kářka. A detektiv seržant Quinn je s vaším manželem.“

„Kde je? Co jste s ním udělali?“

Ev se napřímí. „Odvezli jsme ho na policejní stanici
St. Aldate.“

Žena vykulí oči. „Na policejní stanici? Proč proboha? Nic
neprovedl — ten chlap — ten člověk — Richarda napadl —
v našem vlastním domě...“

Páni, pomyslí si Ev. Pěkně krůček po krůčku.

„Nemusíte si dělat starosti, paní Swannová. Za podob-
ných okolností musíme dodržovat protokol, nic víc.“

Žena vzpurně zvedne bradu. „My jsme svědci, mladá
dámo!“

Už dobrých deset let Ev nikdo takhle nenazval. Zhluboka
se nadechne. „Chápu, jak se cítíte, opravdu, ale dokud vaše-
ho manžela nevyslechneme...“

„To on se k nám vloupal, on porušil zákon...!“

„Paní Swannová, zemřel člověk.“

Následuje ticho. Everettová se jí dívá do očí, dokud
žena neuhne pohledem. Pak si Ev odkašle. „Snad byste mi
pro začátek mohla popsat, co přesně se tady dnes v noci
stalo.“

• • •

Adam Fawley

22. října 2018

0:16

Když zahnu na parkoviště před St. Aldate, Quinn čeká venku
a přešlapuje z nohy na nohu. Dokáže se ovládnout a nepodí-
vat se na hodinky, ale musí ho to stát značné úsilí.

„Pardon, zdržel jsem se.“

Vyhýbavě přikývne. „Sdělili jsme mu obvinění. Z vraždy. Takže až budete připravený...“

„Co právník?“

„Nic. Nabídlí jsme mu ho, ale odmítl. Můžeme začít.“

„Dobře, seržante, tak ho pojďme vyslechnout.“

Světlo ve výslechové místnosti je i za normálních okolností nepříjemné, ale v tuto noční hodinu působí vysloveně pohřebním dojmem. Snad proto, když Swanna přivedou, napadne vás jako první slovo „smrt“. Není to žádná Smrtka, a přesto — mrtvolná bledost a vychrtlost vyvolávají podobný pocit. Věřím, že zamlada měřil bezmála dva metry — dokonce i nyní je vyšší než já, přestože stojí shrbeně. Má ostře zahnutý nos, pichlavý pohled a nejistou chůzi, za kterou možná může vazební mundúr. Na pravé dlani má řeznou ránu.

Posadí se, pomalu se opře, zvedne oči a počastuje mě dlouhým, chladným pohledem.

„A vy jste kdo?“

• • •

Margaret Swannová se zhluboka nadechne. „Zaslechli jsme dole nějaký šramot. Někdo chodil po domě.“

„Poplašné zařízení se nespustilo? Máte ho přece, ne?“ Everettová si vzpomíná na krabičku s blikající červenou kontrolkou na čelní stěně budovy.

Margaret Swannová opovržlivě pronese: „Nezapínáme ho. Jen když odcházíme z domu. Je hrozně komplikované — po každé se omylem spustí a začne vydávat příšerný zvuk. Vřeští jako siréna. Richard říkal, že krabička bude stačit, aby případné zloděje odradila.“

Což se tentokrát zjevně nestalo. Ev si však její slova zapíše do paměti, protože starý pán má pravdu — zloději bývají zbabělí a až překvapivě často se nechají odradit. Za celé své působení na krádežích nezažila jediný případ, kdy by vykradli dům se zamčenou bránou nebo funkčním poplašným zařízením.

„V kolik hodin to bylo?“

Pokrčení ramen. „O půl desáté? Tak nějak. V zimě si ráda čtu v posteli.“

Takže nahoře v okně se svítilo. A vůbec, kolik lupičů by riskovalo vloupání takhle brzy? Everettová se zamračí. Quinn měl pravdu. Něco tu nesedí.

„A co váš manžel? Taky ležel v posteli?“

„Ano. Díval se na televizi.“

„Takže jste uslyšeli šramot. Co bylo pak?“

. . .

Výslech Richarda Swanna, vedený na policejní

stanici St. Aldate v Oxfordu

22. října 2018, 0:37

Výslech vede detektiv inspektor A. Fawley

a detektiv seržant G. Quinn

GQ: Do protokolu — pan Swann byl zatčen pro podezření z vraždy po střelbě v jeho domě, sídle Gantry, na adrese Ock Lane ve Wythamu, večer dne 21. října 2018. Pan Swann byl informován o svých právech, v této fázi odmítl obhájce, bylo mu ovšem sděleno, že o něj může požádat kdykoli později.

Dobrá, pane Swanne, ze všeho nejdřív si poslechneme vaši verzi událostí.

- RS: Leželi jsme se ženou v posteli a uslyšeli dole nějaký šramot. Vzpomínám si, že bylo krátce po půl desáté, protože v televizi právě začínal program, na který jsem se chtěl dívat.
- GQ: Jaký zvuk přesně jste slyšeli? Rozbití skla? Něco takového?
- RS: Ne. Spíš něco jako kroky. Když v nějakém domě žijete tak dlouho jako já, naučíte se od sebe jednotlivé zvuky rozlišit. Bylo jasné, že dole v přízemí někdo je.
- GQ: Proč jste nezavolali na tísňovou linku? To by přece bylo mnohem bezpečnější, nemyslíte?
- RS: Jestli jste si nevšiml, bydlíme kus cesty od nejbližší policejní stanice. Než by někdo dorazil, pachatel by byl dávno v trapu. Samozřejmě za předpokladu, že byste se vůbec namáhali přijet. A aby bylo jasno, když už se na to teda ptáte — chtěl jsem vás zavolat! Zrovna jsem se k tomu chystal, když se objevili ti dva panáci v uniformě.
- GQ: Dobře. Vezmeme to postupně a vrátíme se zpátky na začátek: zaslechl jste nějakého vetřelce a rozhodl jste se nevolat policii, ale sejít dolů a střetnout se s ním na vlastní pěst, přestože je vám — kolik? — něco přes sedmdesát?
- RS: Sedmdesát čtyři. A jsem plně způsobilý k obraně sebe i svého majetku. Zním svá práva...
- AF: Vaším právem, pane Swanne, je použít „přiměřené prostředky“. To, zda jsou, nebo nejsou „přiměřené“, určuje míra momentálního ohrožení. A právě tu se teď pokoušíme zjistit. Zvlášť s ohledem na fakt, že jsme muže, kterého jste zastřelil, našli nejen mrtvého, ale — víceméně doslova — zahnaného do kouta. A to mi nepřipadá jako pozice agresora.
- RS: *[mlčí]*
Jak už jsem říkal, zaslechl jsem hluk a sešel jsem dolů. Margaret jsem řekl, aby zůstala nahoře.

- GQ: Předpokládám, že v danou chvíli nesvítilo dole žádné světlo, je to tak?
- RS: Ano, byla tam tma. Slyšel jsem ho — byl v kuchyni.
- GQ: Byl v kuchyni, přestože musel vědět, že tam s největší pravděpodobností nenajde nic cenného?
- RS: Schováváme si hotovost do krabičky na čaj. Lidé v našem věku to tak často dělají. Předpokládám, že právě to tam hledal. Peníze.
- GQ: Dobře, dejme tomu. Takže jste vešel do kuchyně a — co? Konfrontoval jste ho?
- RS: Přesně tak.
- AF: Co jste řekl?
- RS: [obrátl se k detektivu inspektorovi Fawleymu]
Řekl jsem mu, ať vypadne. Aby se klidil z mého pozemku a už se nevracel. A namířil jsem na něj zbraň.
- GQ: Co bylo pak?
- RS: Rozesmál se — říkal mi „dědo“. Prý ze mě nemá strach, beztak je to jenom pitomá vzduchovka. A pak se na mě vrhl s nožem. Tehdy jsem ho zastřelil.
- AF: Tak ten muž skončil u zdi?
- RS: Očividně. Víc vám k tomu neřeknu. Celé se to seběhlo hrozně rychle.
- AF: Takže trváte na tom, že jste se ocitl v ohrožení života?
- RS: Stál ode mě necelý metr, byl o dobrých čtyřicet let mladší a měl zbraň. Ovšemže jsem se cítil ohrožený na životě.
- AF: Poznal jste, jak je starý? Před chvílí jste vypověděl, že dole panovala tma, světla byla zhasnutá.
- RS: Vzadu na domě visí bezpečnostní zářivka a kuchyňské rolety nebyly zatažené. Dovnitř dopadalo dost světla, abych viděl, že je mladý.
- AF: Poznal jste ho?
- RS: Nikdy předtím jsem ho neviděl.

- AF: Neochomýтали se poslední dobou kolem domu nějací cizí lidé — někdo, kdo si mohl chtít obhlédnout váš majetek?
- RS: Jistěže ne. V takovém případě bychom zavolali policii. Je to přece součást vaší práce, ne?
- GQ: Takže vy tvrdíte, že jste střílel v sebeobraně?
- RS: Já nic „netvrdím“, tak se to stalo.
[zvedne ruku]
Vidíte to přece na vlastní oči. A nůž jste taky našli. Tak co ještě potřebujete?
- AF: Díky, pane Swanne. Vysvětlil jste nám to velice polopaticky.
[odmlka]
- RS: Je to všechno? Můžu už jít?
- AF: Kde míváte uloženou zbraň?
- RS: Cože?
- AF: Je to prostá otázka, pane Swanne.

• • •

„Takže: váš manžel sejde dolů a nechá vás v ložnici. Smím se zeptat, proč jste nezavolala na policii? A pokud ne na policii, pak někomu, kdo by mohl pomoci — členu rodiny, sousedovi?“

Významný pohled. „V ložnici nemáme pevnou linku. A mobilní přístroj nevlastním. Nestojím o nádor na mozku, vřelé díky.“

„Zůstala jste nahoře? Nic jste neviděla?“

Margaret Swannová zakroučí hlavou. „Ne. Vůbec nic.“

„Co jste slyšela?“

Zamračí se. „Co prosím?“

„Zatím jste mě slyšela velice dobře, paní Swannová. Nevěřím, že byste si nevšimla, když se v tichém domě ozval výstřel.“

• • •

RS: Zbraň mám schovanou v dostatečně zabezpečeném sejf. A než se zeptáte, mám na ni povolení a odpovídá standardním požadavkům.

GQ: Ano, to už jsme si ověřili.

[přisune k němu list papíru]

Tohle je plánek přízemí vašeho domu. Souhlasí to?

RS: *[zaváhá]*

Ano — ačkoli netuším, kde jste ho vzali...

GQ: Požádal jsem jednoho člena forenzního týmu, aby mi ho nakreslil. Mohl byste mi na něm ukázat, kde přesně se nachází sejf, o němž jste před chvílí mluvil?

